

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. A.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 30 lipca 2025 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 10 marca 2025 r., sygn. akt IV Ka 779/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV K 692/21

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć M. A. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 18 kwietnia 2024 r., uznał M. A. za winnego popełnienia dwóch czynów zabronionych: z art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 6 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za

to wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę oraz z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, która nie podlegała wykonaniu. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego i obrońcy, wyrokiem z 10 marca 2025 r., utrzymał w mocy wyrok pierwszoinstancyjny w części odnoszącej się do M. A..

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia rażące naruszenia prawa procesowego tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku należytego rozważenia zarzutu apelacji, w którym autor wskazywał na uchybienie art. 4, art. 5, art. 7 i art. 410 k.p.k. Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Bydgoszczy wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Podniesiony przez obrońcę zarzut sformułowano w sposób daleki od standardów jakimi kieruje się postępowanie kasacyjne a analiza sprawy przeprowadzona przez Sąd Najwyższy dowiodła, że kontrola instancyjna odbyła się bez zastrzeżeń. Odnosząc się do treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie sposób nie zauważyć, że wskazanie uchybienia art. 457 § 3 k.p.k. (dotyczącego treści uzasadnienia) w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (dotyczącego granic środka zaskarżenia) raziło sprzecznością, a to dlatego, że skoro za punkt wyjścia przyjęto, że Sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (art. 433 § 2 k.p.k.) to jednocześnie nie mógł Sąd procedujący nie podać w uzasadnieniu, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.).

Jednocześnie lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy stała w opozycji do zarzutów kasacyjnych i prowadziła do wniosku, że Sąd *ad quem* odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji i uczynił to w sposób krótki, ale rzetelny. Ustalenie to czyni zarzut z art. 433 § 2 k.p.k. oczywiście

bezzasadnym, albowiem dowodzi, że poddano kontroli instancyjnej ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, wskazujące na to, że M. A. był sprawcą zarzuconych mu czynów zabronionych. W uzasadnieniu podano też czym kierował się Sąd Okręgowy wydając wyrok oraz dlaczego wnioski i zarzuty apelacji uznał za niezasadne, czym uczynił zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

W realiach niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, że obrońca nie wykazał, aby Sąd odwoławczy nie zrealizował obowiązków ciążących na instancji apelacyjnej, co mogłoby mieć wpływ na pozostawanie w obrocie prawnym wyroku niesprawiedliwego. Gołosłowne deklaracje strony, poprzedzone szerokim wywodem na temat zasad procedury karnej, a zarazem stojące w bezpodstawnej opozycji do prawidłowego procedowania Sądów obu instancji, nie były w stanie podważyć dotychczasowej oceny dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych na ich podstawie.

Dlatego Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]